

**PUHE VKP(b):n MOSKOVAN KOMITEAN
KOKOUKSESSA
V. I. LENININ SYNTYMÄN
50-VUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA**

huhtikuun 23 pnd 1920

Pidettyjen puheiden ja kerrottujen muistelmien jälkeen minulla on enää vähän sanottavaa. Haluaisin vain mainita eräästä piirteestä, josta kukaan ei ole vielä puhunut, — se piirre on toveri Leninin vaatimattomuus ja hänen rohkeutensa tunnustaa virheensä.

Minä muistan, kuinka Lenin, tämä jättiläinen, kaksi kertaa tunnusti tekemänsä harha-askeleen.

Ensimmäinen tapaus — Tampereella, Suomessa, joulukuussa 1905 kokoontuneen bolshevikkien yleisvenäläisen konferenssin⁹⁸ päätös Witten Duuman boikotista. Silloin oli kysymys Witten Duuman boikotista. Leniniä lähellä olleet henkilöt, seitsikko, jolle me, paikkakuntien edustajat, annoimme erilaisia nimiä, vakuutti, että Iljitsh on boikottia vastaan ja Duuman vaaleihin osallistumisen kannalla. Ja kuten myöhemmin kävi selville, se oli todellakin niin. Mutta kun alkoi keskustelu, niin paikalliset boikotistit, pietarilaiset, moskovalaiset, siperialaiset ja kaukaasialaiset alkoivat hyökkäyksen. Kuinka suuri olikaan hämmästyksemme, kun Lenin esiintyi meidän pitämämme puheiden jälkeen ja sanoi, että hän oli

vaaleihin osallistumisen kannattaja, mutta nyt huomaa erehtyneensä ja yhtyy paikkakuntien edustajiin. Me hämmästyimme. Se teki meihin sähköiskun vaikutuksen. Osoitimme hänelle raikuvasti suosiota.

Vielä samanlainen tapaus. Kerenskin aikana syyskuussa 1917, ajankohtana, jolloin kutsuttiin koolle Demokraattinen neuvottelukokous ja jolloin menshevikit ja eserrät järjestivät uuden laitoksen — esiparlamentin, jonka piti valmistella siirtyminen Neuvostoista Perustavaan kokoukseen, tuolla hetkellä meillä oli Keskuskomiteassa Pietarissa päätös olla hajoittamatta Demokraattista neuvottelukokousta ja kulkea eteenpäin Neuvostojen lujittamisen tietä, kutsua koolle Neuvostojen edustajakokous, aloittaa kapina ja julistaa Neuvostojen edustajakokous valtiovallan elimeksi. Iljitsh, joka oli siihen aikaan Pietarin ulkopuolella maanalaisuudessa, ei ollut samaa mieltä Keskuskomitean kanssa ja kirjoitti, että se roistoväki (Demokraattinen neuvottelukokous) on heti hajoitettava ja vangittava.

Meistä näytti siltä, että asia ei ole niin yksinkertainen, sillä me tiesimme, että Demokraattisen neuvottelukokouksen kokoonpanosta on puolet tai ainakin kolmasosa rintaman edustajia, että vangitsemisella ja hajoittamisella me voimme vain pilata asian ja huonontaa välejäme rintaman kanssa. Me ajattelimme, että me, käytännönmiehet, näemme paremmin kaikki meidän tiellämme olevat rotkot, syvänteet ja kuopat. Mutta Iljitsh on suuri, hän ei pelkää tiellään olevia kuoppia, syvänteitä eikä rotkoja, hän ei pelkää vaaroja ja sanoo: „Nouse ja kulje suoraan päämäärää kohden“. Me, käytännönmiehet, taas olimme sitä

mieltä, että silloin oli epäedullista menetellä siten ja että nämä esteet on kierrettävä, jotta sitten voitaisiin tarttua härkää sarvista. Ja huolimatta Iljitshin kaidista vaatimuksista me emme totelleet häntä, vaan lähdimme kulkemaan eteenpäin Neuvostojen lujittamisen tietä ja johdimme asian Neuvostojen edustajakokouksen kokoontumiseen lokakuun 25 p:nä ja menestykselliseen kapinaan. Iljitsh oli silloin jo Pietarissa. Hymyillen ja katsoen meihin veikeästi hän sanoi: „Niin, te taisitte olla oikeassa“.

Se taaskin hämmästytti meitä.

Toveri Lenin ei pelännyt tunnustaa virheitään.

Tuo vaatimattomuus ja rohkeus viehätti meitä erikoisesti. (Suosionosoituksia.)

*Ensi kerran julkaistu kokoelmassa:
Vladimir Iljitsh Uljanov-Leninin
50-vuotispäivä. M., 1920*